

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
22 de juny de 2008
Jr 20:10-13 Rm 5:12-15 Mt 10:26-33

Germanes i germans: Després de l'elecció dels dotze, Jesús els envia a predicar i els instrueix. Els adverteix que possiblement patiran persecució i els dóna alguns consells sobre quina ha de ser la seva actitud: «*No tingueu por dels homes..., dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima; temeu més aviat el qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern*» (Mt 10,28). Es un relat que desenvolupa el tema de la persecució per causa del Crist amb un estil que recorda la darrera de les Benaurances del Sermó de la Muntanya: "*Benaurats vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.*" (cf. Mt 5,11).

Davant la missió que Jesús proposa als deixebles no hi han ambigüetats possibles. Jesús parla clar i preveu les moltes dificultats que suposarà fer una cosa nova, un món nou, una revolució pacífica del cor i de la ment, però el primer obstacle a vèncer és la por: "No tingueu por". Unes paraules que Jesús adreça als seus deixebles en diverses ocasions i que són també les primeres que escolten les dones vora el sepulcre, el matí de Pasqua. Qualsevol de les frases i pensaments que Mateu ens ha deixat en aquesta pàgina del seu evangeli ens diu ben clar que Jesús és molt conscient del que suposa ser testimoni del Regne, viure en cristià, diríem avui, prendre's seriosament l'Evangeli.

L'escriptor Blai Bonet, en un fragment del seu llibre "*L'evangeli segons un de tants*", en un diàleg, fictici però ben real, entre Jesús crucificat i un jove de 18 anys, posa en llatí de Jesús aquests pensaments: "*Tot és possible, menys posar-te públicament de part meva sense que et passi res. Si res no et passa, és que de la teva vida n'has fet prudència, filosofia, lletres. Mira com dono la vida, en un visible dispendi de les capacitats de patir, i compara-ho amb els grans discursos dels teòlegs. Si tens por, és perquè no saps què et passarà. I si no saps què et passarà, és perquè encara no has triat entre el càlcul de probabilitats i jo.*"

En certa manera, també nosaltres en tenim experiència d'això, d'aquesta **oposició** entre viure segons els valors de l'Evangeli (fonamentats en els drets i valors humans) i els "contra-valors" d'una societat que a vegades sembla mostrar-se insensible a la transcendència de la persona, ridiculitzant tot allò que respira fe, esperit, pregària, servei als altres, amor desinteressat, gratuïtat... Jesús mateix ja ens ho va advertir, no ens en estranyem. I avui ens repeteix de nou: "No tingueu por". Fins i tot, alguns que han donat la vida per ser coherents a aquests valors, essent testimonis del Crist i del seu Evangeli, no han negat mai que en el fons ens fa por donar-nos. Un terrible instint de conservació ens amenaça quan hem d'optar pel compromís. Ens fa por d'implicar-nos i preferim mirar els fets des de la barrera; transitar per la vida com a turistes, com aquell qui fa vacances i s'emporta de cada lloc unes quantes fotografies de record.

L'Evangeli de Jesús no fa vacances i no en fa per la senzilla raó de que Déu no ha passat per aquest món com un turista sinó que s'ha implicat a fons en la nostra història personal i col·lectiva perquè als seus ulls valem molt més que tots els ocells plegats i hem estat dignes de ser tan estimats, que ha enviat el seu Fill perquè participem de la mateixa vida de Déu. I com diu l'apòstol: "*Si Déu està amb nosaltres, qui estarà contra nosaltres?*" (Rm 8,31).

No es estrany que Jesús ens insisteixi en que no tinguem por. Solem pensar que el contrari de la por és la valentia, però Jesús, com als deixebles, ens convida, no a la valentia sinó a la confiança; a aquella confiança que va més enllà de nosaltres mateixos i troba el seu fonament en la fe que ens obre al sentit de la providència, ens infon la pau interior, i ens fa sentir segurs de que res tenim a perdre si som en mans del Déu que ens estima".

Heus aquí l'antídot contra la por, la font que dinamitza la missió del cristià, la raó per la qual, en la seva feblesa humana, el creient se sent fort amb la mateixa força del Crist (cf. 2C 12:9-10).